

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Pisz oskarżył **P. K.** o to, że:

w dniu 29 lipca 2015 r. na ulicy (...). Wczasów 17 w R., woj. (...), w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki V. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,76 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 lipca 2015 roku na ul. (...). (...)w R., funkcjonariusze Komisariatu Policji w R. w trakcie interwencji prowadzonej na terenie ośrodka wczasowego zatrzymali do kontroli drogowej poruszającego się samochodem osobowym marki V. o nr rej. (...) oskarżonego P. K.. Samochód znajdował się wówczas w ruchu lądowym. Oskarżony w okresie poprzedzającym zatrzymanie spożywał alkohol. Po przeprowadzeniu badania urządzeniem typu (...) stwierdzono, że P. K. znajdował się w stanie nietrzeźwości, gdyż uzyskane odpowiednio wyniki badań: o godzinie 04:57 wskazywały 0,76 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 05:00 - 0,85 mg/l, zaś o godz. 05.15 – 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pisz z dnia 16.02.2016 r. w tej sprawie zarejestrowanej początkowo pod sygn. akt II K 584/15 postępowanie karne p-ko P. K. oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 kk warunkowo umorzono na okres próby 2 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 24.02.2016 r. W trakcie okresu próby P. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 10.04.2018 r. sygn. II K 850/17 za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 12.08.2017 r. na karę ograniczenia wolności. Wyrok uprawomocnił się dnia 18.04.2018 r. W związku z powyższym postanowieniem Sądu Rejonowego w Pisz w sprawie o sygn. akt II Ko 432/18 podjęto niniejsze postępowanie karne, albowiem P. K. dopuścił się w okresie próby przestępstwa umyślnego.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 19, k. 77v., k. 138v. – 139, k. 150v.; zeznania K. G. k. 12v. – 13, k. 78, k. 139 – 140; protokół użycia alkometru k. 2; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce w sprawie II K 850/17 k. 107; dokumentacja fotograficzna złożona na rozprawie głównej przez obrońcę k. 148 – 149; świadectwo wzorcowania k. 144)

Oskarżony P. K. w chwili orzekania miał 30 lat. Był po rozwodzie. Miał na utrzymaniu 4 letnie dziecko. Był osobą bezrobotną i pozostawał na utrzymaniu rodziców. Leczył się w związku z chorobą serca, podejrzewano zachorowanie na boreliozę. Nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Był w przeszłości karany sędownie za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem alkoholu. Wykonywał z tego tytułu karę ograniczenia wolności.

(dowód: dane oskarżonego P. K. k. 61, k. 77, k. 138v.; informacja z K. k. 8; informacja z bazy PESEL k. 9-11; informacja o dochodach k. 12-13; dane osobo-poznawcze k. 20; informacja z K. k. 90-91, 94-95; informacja o wpisach w ewidencji kierowców k. 146; aktualna informacja z K. k. 133-134)

Oskarżony P. K. konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, tj. do tego że kierował samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Przejechał dystans około długości auta. Chciał tylko przeparkować samochód kolegi, bo w miejscu w którym stał była tabliczka „nie parkować”. Zobaczył, że między siedzeniami leży wódka w butelce 0,2 litra, wypił ją. Przez całą noc na dyskotecę wypił dwa piwa i jednego drinka. Dodał, że samochodem kierował poza drogą publiczną, na terenie ośrodka.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. k. 19, k. 77v., k. 138v. – 139, k. 150v.)

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w rozstrzyganej sprawie Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego P. K., które uznał za wiarygodne oraz na dowodach z dokumentów. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie stanu faktycznego w sposób nie budzący wątpliwości. Oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu, w szczególności zaś nie kwestionował, że istotnie w dniu zdarzenia prowadząc samochód osobowy znajdował się w stanie nietrzeźwości. Brak było jakichkolwiek podstaw, by te wyjaśnienia oskarżonego podważać, nie było bowiem żadnych racjonalnych powodów, dla których oskarżony miałby sam siebie pomawiać o zachowanie skutkujące pociągnięciem go do odpowiedzialności karnej, gdyby istotnie opisywane przez niego okoliczności nie miały miejsca. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdowały ponadto potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariusza policji K. G. (k. 12v. – 13, k. 78, k. 139 – 140), a także w dowodach z dokumentów, w szczególności w postaci protokołu badania oskarżonego na zawartość alkoholu, z którego wynikał stopień jego nietrzeźwości. Nie budziło najmniejszych wątpliwości, że w miejscu tym odbywał się ruch lądowy i było ono dostępne dla nieograniczonej liczby uczestników.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zatem dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, tj.: protokół użycia urządzenia do badania stanu trzeźwości (k. 2), świadectwo wzorcowania (k. 144), informację z Wydziału Komunikacji (k. 146), informację z K. (k. 133 - 134), informację z bazy PESEL (k. 9-11), odpis wyroku (k. 107) - zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Brak zatem podstaw by odmówić im waloru rzetelności i prawdziwości.

Zebrany materiał dowodowy i jego wymowa przemawiały za przyjęciem, że oskarżony P. K. wypełnił znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. w ten sposób, że w dniu 29 lipca 2015 r. na parkingu ośrodka wypoczynkowego przy Al. (...) w R., woj. (...), w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki V. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia 0,76 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 i 58 k.k., biorąc pod uwagę tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego. Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Oskarżony był osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Nie bez znaczenia pozostawał fakt uprzedniej karalności oskarżonego za inne przestępstwo z art. 178a § 1 kk, co stanowiło przyczynę podjęcia niniejszego postępowania pierwotnie warunkowo umorzonego. Trzeba też zauważyć, że oskarżony szczerze przyznał się do winy. Powyższa okoliczność nie mogła mieć jednak charakteru przesądzającego, skoro oskarżony został przyłapany na „gorącym uczynku” i został postawiony w stan oskarżenia wobec obiektywnego materiału dowodowego, nie budzącego w zasadzie żadnych wątpliwości. Z drugiej strony należy wskazać na pozostałe okoliczności popełnienia przestępstwa, gdyż oskarżony kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości poruszał się samochodem na terenie ośrodka wczasowego. Oskarżony uczynił to w późnych godzinach nocnych oraz w celu przeparkowania samochodu, przy czym natężenie ruchu nie było wówczas zbyt duże. Jednakże stanowił on zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, gdyż było to miejsce ogólnodostępne a stan jego nietrzeźwości był stosunkowo wysoki. Ustawodawca wyraźnie wypowiedział kategorię i bezwzględny walkę z nietrzeźwymi kierowcami. Pomimo zwiększenia represji karnych za te czyny i wprowadzenia obligatoryjnych środków karnych, ilość przestępstw drogowych nie maleje. Taki stan rzeczy doprowadzał do kolejnych nowelizacji kodeksu karnego i co raz większego zaostrzenia polityki karania nietrzeźwych kierowców. Pomimo tego liczba nietrzeźwych kierowców na polskich drogach znacząco nie zmalała. Oskarżony swoim czynem również wpisuje się w ten niechlubny trend. Z uwagi na aktualne oczekiwania społeczne czyn oskarżonego charakteryzuje się znaczną szkodliwością społeczną. Sąd nie zastosował instytucji warunkowego umorzenia postępowania z art. 66 § 1 kk, albowiem już raz w przeszłości oskarżony korzystał z dobrodziejstwa tej instytucji. Jak pokazało życie nie wykorzystał danej mu szansy w sposób właściwy popełniając kolejne przestępstwo podobne, co skutkowało podjęciem postępowania warunkowo umorzonego.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. jest zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Karą współmierną zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa zdaniem sądu jest kara sześciu miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym. Kara

ta winna być dla oskarżonego dolegliwa, by spełnić stawiane przed nią cele, lecz nie nadmiernie. Kara takiego rodzaju i w tym wymiarze jest adekwatna, w tym zakresie w pełni odpowiada wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czyni zadość potrzebom prewencji generalnej. Oskarżony był osobą bezrobotną. Nie pracował dorywczo i według oświadczenia pozostawał na utrzymaniu rodziców. Dotychczasowy tryb życia oskarżonego zdaniem Sądu prowadzi do wniosku, że kara bezwzględnego pozbawienia wolności byłaby zbyt rażąca swoją surowością. W ocenie Sądu orzeczonej karze, zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa, jednocześnie skłoni oskarżonego do przestrzegania obowiązujących przepisów prawa i większej refleksji nad swoim postępowaniem.

Ponadto Sąd na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego P. K. obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat. Taki okres w pełni odpowiada stopniowi niebezpieczeństwa, jaki oskarżony stworzył na drodze, w szczególności zaś uwzględnia naruszenie przez oskarżonego jednej z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym – trzeźwości osoby kierującej. Jak wynika z szerokiej linii orzecznictwa, którą podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie, ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji. Ustalając długość trwania powyższego zakazu, uwzględniono stopień nietrzeźwości oskarżonego. Jednocześnie jest to najmniejszy okres czasu na jaki można było orzec przedmiotowy środek karny zgodnie z wolą ustawodawcy. Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu P. K. okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 lipca 2015r.

Ponadto, aby wzmocnić wychowawczy cel kary, na podstawie art. 43a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego P. K. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W przypadku popełnienia przez sprawcę przestępstwa z art. 178a § 1 kk, zgodnie z wolą polskiego ustawodawcy, świadczenie owo jest orzekane obligatoryjnie.

Z uwagi na nieustabilizowaną sytuację majątkową oskarżonego i brak aktualnie możliwości finansowych Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów procesu na podstawie wskazanych przepisów.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...)

(...)